

Ženevske novice

št.33

junij 2002

ŽENEVSKE NOVICE

GLASILO ZDRUŽENJA ŽENEVSKIH SLOVENCEV

(Bulletin de l'Association des Slovènes de Genève)

Številka 33

leto XI

junij 2002

VSEBINA:

Od vaše urednice	3
Na klepetu z Bogdanom Zego	4
Tone Kuntner med nami – kulturni večer Združenja	7
Boris Maver – gledališki igralec	11
Lučka Koščak je razstavljala v Ljubljani	11
Razstava Zorana Mušiča, Prešernov dan v Bernu	13
Za prelistati:	
- Naš Glas se je poslovil - revija ALBERT -	15-16
- evropski mladinski festival v Švici -	17
- švicarsko-slovenski klub v Sloveniji -	17
- Pri nas: slovo od ge. Emilije in Petričevih, itd.	18
Trič trač:	
- Arturja ni več - Eurosong - nogomet - knjige - Marlene Ottey	
- Slov. za Dance - Slovenci in frankofonija -	19-20
- Amitiés franco-slovènes de la Côte d'Azur - G. Merljak	21
- Odkod ime Portorož	23
- Jean-Marc Macherelli (Jordan) – Novi potni listi -	
- Kulturni večer in večerja – 7. decembra!	23-24

Naslovnica: Metka Vergnion – "**Po jezeru...**"

M.V. je umetniška fotografinja rojena v Ljubljani. Prvi mentor ji je bil oče, znan slovenski fotograf Vlastja Simončič. Pri 8 letih je dobila prvo "praktico" in se že zgodaj začela udeleževati na domačih in mednarodnih kolektivnih razstavah - katerih se je kasneje zvrstilo čez 100. Studij je nadaljevala v Parizu na znani instituciji za fotografijo in film ENSLL. Nekaj let je delala kot vodja medicinske fotodokumentacijskega oddelka KC v Ljubljani nato pa, glede na številne selitve družine po svetu, v svobodnem poklicu. Fotografske tehnike in vsebinska tematika njenih del so bile raznovrstne.

V zadnjih letih ustvarja v kombinirani tehniki, ki jo delno dopolnjuje tudi z računalniško obdelavo.

Od leta 1978 je imela številne samostojne razstave med drugim v Parizu, Ženevi, Monte Carlu, Dunaju, Hong Kongu, Singapurju, Pekingu in drugod.

Ljubezen ne poganja sveta, vendar je tisto, zaradi česar se vožnja izplača, pravi pregovor.

Jaz pa se sprašujem, zaradi česa se spleča pisati Novice. A da zaradi ljubezni, porečete. Pa naj bo. Ljubezni do sebe, nekaj malega do Slovenije, saj roko na srce, kakšni zagrizeni pravi zdomci pač nismo, ljubezni do kozarčka vina in klobas, ki jih pohrustamo dvakrat na leto, ko se vidimo, pa ljubezni kar tako.

Bolj težko nam kaže, saj večina nima časa, da bi kaj postorila, zorganizirala ali pa je naveličana sestankovanja in tega, da se nič ne zmenimo. Ni mi jasno, kako, da za takšno peščico ljudi in tako malo prireditev, ki jih organiziramo, vedno znova slišim - bomo se zmenili, jaz že ne, jaz še manj, pa ni časa in podobno. Se mi zdi, da edino prave volje in interesa ni. A smo se že malce naveličali, izpeli, prerasli evforično obdobje ali kaj.

Novice tokrat so. Lepe kot se šika, v barvah, da vam bodo polepšale dan in s kakšno zanimivostjo od tu ali tam. Če so vam všeč, prav, če pa ne, pa nič hudega. Novice še bodo, če,.....če bo kaj denarčka, če bo kaj prireditev, da bomo o njih pisali in dokler bodo dobre duše, ki pomagajo pri tehnični izvedbi. Vsem, ki ste mi pomagali, me kdaj poklicali, kaj napisali ali pokarali, hvala.

VELIKO SONCA

IN MORJA

IN SLADOLEDOV

IN POLJUBČKOV

IN MORSKIH JEŽKOV

VAM ŽELIM.

Irena

P.s.: Mogoče se boste spraševali, zakaj je naslovnica v barvah. Med našimi člani jih je kar nekaj, ki se ukvarjajo s tem ali onim področjem likovne umetnosti. Že večkrat smo želeli predstaviti delček njihovega izražanja, a so rezultati v črnobeli fotokopirni tehniki tako slabi, da smo se premislili. Vseeno pa sem mnenja, da boste veseli, če vam na ta način predstavimo tudi tiste, katerih dela so nam prikrita. In če se bodo umetniškimi pridružile še finančne muze, naj vas muči radovednost, koga bomo predstavili v naslednji številki.

Irena S.: O vaši vlogi pri ustanavljanju Združenja in nastanku Novic smo lahko prebrali v kroniki prvih dveh let, ki ste jo skrbno, tako kot vse številke Novic, pripravili za nas. S soprogo Vereno, pa tudi s hčerko Lučko, vas redno srečujemo na naših srečanjih. Kakšna pa je vaša življenjska pot? Pripadate generaciji, ki je izkusila vse tegobe prejšnjega stoletja.

"Rodil sem se leta 1923 v Gorici pod Italijo. Dodelitev Primorske Italiji, še posebej pa Mussolinijev prevzem oblasti, sta usodno zaznamovala našo družino. Mati je bila že med prvo svetovno vojno slovenska učiteljica v Trstu. Poučevala je še nekaj let po vojni, dokler niso fašisti pozaprlji vse slovenske šole in požgali Narodni dom. Oče je bil uradnik in ker se ni vpisal v fašistično stranko, so ga hoteli premestiti v Kalabrijo. Zato se je odločil, da gremo v Jugoslavijo. Takrat sem bil star 5 let. Bila je huda svetovna gospodarska kriza, starša sta dolgo časa iskala službo. Sam sem obiskoval osnovno šolo v Škofji Loki in nadaljeval na gimnaziji v Ljubljani na Vegovi. Ko sem bil v 7. gimnaziji smo prišli pod italijansko okupacijo in en teden pred maturo so me odpeljali v Gonars, tako kot več tisoč Ljubljančanov."

Ste vsa vojna leta preživel v taborišču?

"Ne. Po devetih mesecih so Italijani odkrili, da sem njihov vojaški obveznik. Oblekli so me v uniformo. Dali so me v poseben bataljon, v katerem smo bili samo Slovenci in istrski Hrvati. Bili smo oboroženi, a brez streliva in pod strogim političnim nadzorstvom, kar je bila naša sreča – sicer bi nas morda poslali na rusko fronto. Po kapitulaciji Italije so me odpeljali v Nemčijo, kjer so nas šest mesecev urili nemški inštruktorji. Julija 1944 so nas pripeljali nazaj v Italijo, v Ligurijo, z namenom, da bi nadzorovali "notranjo fronto", t.j. proti italijanskemu odporniškemu gibanju. Po nekaj tednih smo s celo četo dezertirali "v hosto", odkoder sem se na lastno pest prebil preko fronte k zahodnim zaveznikom. Konec vojne maja 1945 sem dočakal na Malti, kjer sem služil v Jugoslovanski kraljevi mornarici, ki je bila pod londonsko begunsko vlado in je tam imela svoj glavni štab. Spomine na vsa ta razburkana leta leta sem že prenesel na papir in v rokopisu čakajo, da jih nekoč dokončam."

Vojna vas je zalotila tik pred maturo, pa vam je vendarle uspelo nadaljevati šolanje...

"Z Malte sem se vrnil najprej v Gorico, kje je živel moja teta. Januarja 46 sem zvedel, da je na slovenski zavezniški gimnaziji v Trstu matura. Prijavil sem se in jo uspešno opravil. Nato sem se z objavo mednarodnega RK prijavil za

povratak v Ljubljano, tam pa me je OZNA zaprla, češ, da sem begunec, ker sem se prepozno vrnil. Po dveh mesecih brezplačne preskrbe me je sodišče oprostilo in smel sem se vpisati na Univerzo, na kemijski oddelek naravoslovne fakultete.

In kdaj vstopi v vaše življenje gospa Verena ? Zvedela sem, da sta poleti 2001 praznovala zlato poroko.

" Spoznala sva se na fakulteti, kjer sva oba diplomirala iz kemije. V zakonu sta se nama rodili dve hčerki. Snežka, ki danes z družino živi v Nemčiji in ima dve hčerki ter enega sina, in Lučka, ki je psihiatrinja v Ženevi. Poleti smo pripravili družinsko srečanje na Štajerskem, od koder je Verena in kjer sva se poročila."

Vas je pot takoj po študiju peljala v Ženevo?

"Ne. Zaposlil sem se na nekdanjem Inštitutu za elektrovezje, kasnejši Iskri. Razvijali smo elemente za industrijo telekomunikacij. Lotil sem se razvoja novega izdelka. To so bili magnetni feriti. Stopil sem v stik s francoskim inštitutom CNRS v Parizu, kamor so me povabili na nekajmesečni staž. Naslednje leto sem dobil francosko štipendijo in v Pariz me je spremljala tudi Verena. Leta 56 sem doktoriral v Ljubljani iz kemije mag-netnih materialov. Rezultat razvojnega dela je bila ustanovitev Iskrinega obrata Feriti, kjer smo začeli izdelovati materiale za telefonijo in TV sprejemnike. Ves čas pa sem ohranjal stike s Francijo. Leta 58 so me povabili nazaj na Inštitut v Pariz. Ostal sem slabo leto, ker sem medtem kandidiral na Battellov Inštitut v Ženevi."

Ali je bil to znan Inštitut?

"To je bila podružnica znane ameriške privatne raziskovalne ustanove, s centrom v Columbusu (Ohio) ter laboratoriji v Seattlu in Frankfurtu, s skupno okrog 4000 sodelavci. Na njej sem delal 30 let. Moj oddelek se je najprej ukvarjal z mikrovezjem za elektronsko zapestno uro, kasneje sem delal na več kot sto različnih projektih. Razvijali smo za različne vladne organizacije, predvsem pa za industrijo, ki takrat še ni imela lastnih razvojnih oddelkov. Delo je bilo zelo zanimivo. Zahtevalo je precej lastne iniciative, hierarhija se ni

vmešavala v strokovno stran. Verena je bila delno zaposlena v knjižnici. Okolju v romanski Švici smo se razmeroma hitro prilagodili, tako dekleti v šoli kot jaz pri delu, kjer je veljala izključno strokovna sposobnost in ne politična angažiranost. Kljub vsemu pa se nisem nikoli popolnoma znebil občutka, da človek nosi begunstvo, ki se je začelo že v otroških letih, vse življenje s sabo."

Ste se vsa leta družili s Slovenci?

"V Ženevi nas je bilo zelo malo. Še iz Ljubljane smo se poznali z Ivom Gregorcem, spoznali smo arhitekta Hacina, Kralja in Legata, vedeli smo za še nekatere, nismo pa nameravali ustanovljati slovenskega društva, ker to ni prijalo tedanjim predstavništvom LRJ. Tudi z društvi v nemškem delu Švice nisem imel stika, razen s slovenskim Planinskim društvom Triglav. Hčerki sta se dvakrat udeležili njihovih smučarskih tekem. V začetku nas je konzulat vabil za 29. november v njihove zakajene prostore v Ženevi, kjer pa se nismo znašli. Z junijem 1991 so se stvari spremenile in nadaljevanje poznate. Podrobnosti sem opisal v 31. številki Novic. Sestali smo se v notarski pisarni Nataše Gregorc in ker sem imel nekaj izkušenj z organizacijo še iz skavtskih let, sem sprejel predsedniško vlogo. A leta so minevala, človek se malo obrabi in čas je, da prevzamejo delo mladi. Vedno sem obžaloval, da je tako težko dobiti sodelavce, pripravljenih delati za društvo – ne le kritizirati. S strani drugih slovenskih društev pa tudi ni bilo prave iniciative, da bi naredili kaj skupaj. Za ustanovitev skupnega časopisa ni bilo razumevanja. Mogoče je jezikovna in kulturna bariera prehuda."

Kako bi lahko povečali zanimanje med našimi Slovenci?

"Največja težava je bilo vsa leta pomanjkanje lastnega prostora. S sestajanjem po javnih lokalih nismo imeli vselej dobrih izkušenj. Včasih smo se zbrali na domu ali v vikendici članov, kar je bila zelo prijetna oblika druženja. Sicer pa menim, da sta dve večji srečanji letno popolnoma dovolj.

Kulturni programi so zelo zahtevna naloga za tako maloštevilno društvo. Glasbeni programi so na prvi pogled bolj privlačni kot literarni, posebej za mlado generacijo, ki ne obvlada dobro slovenščine. Kljub temu so vsi želi uspeh, ki je presegal priča-kovanja, za kar gre priznanje organizatorjem. Naša naloga bo v bodoče prav ta, da bomo znali čim bolj pritegniti drugo generacijo.

Seveda mislim, da je tiskano glasilo nujen pogoj za življenje Združenja in do neke mere tudi dokaz obstoja."

Pogovarjala se je Irena

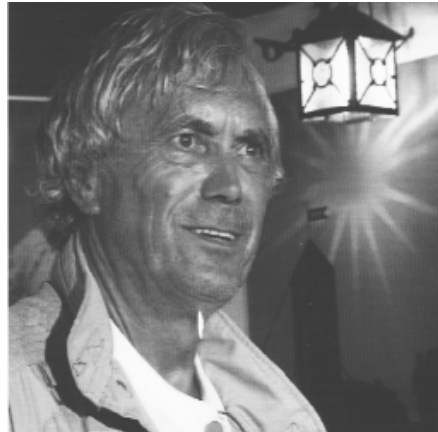

Foto Irena Sterckx

Še z novoletne večerje: levo - generalni konzul ga. Nataša Vodusek s soprogom, desno ga. Metka Vergnion in ga. Darja Lavtižar-Bebler s sinom.

Kulturni literarni večer Združenja:

STONE KUNTNER MED NAMI

Bilo nas je nič manj kot 38. Zbrali smo se 13. aprila 02, v preprosti a intimni dvorani, ki nam jo je solidarno dal na razpolago *Centre de loisirs* v Carouge-u. Pozdravu in uvodni besedi našega predsednika F. Grošlja, so sledile recitacije učencev dopolnilnega pouka; ti so Kuntnerjeve pesmi tudi vsak po svoje ilustrirali in razstavili v dvorani.

"LUČ JE SVETILA, LUČ SVETI, LUČ BO SVETILA"

Tine Kuntner je prižgal svečko na mizici in s temi besedami simbolično naznanil svoj literarni program (v celoto zaključena poezija in proza: Prešeren,

Cankar, Kuntner). V dvorani je nastala velika tišina...pesnik in gledališki igralec nas je takoj od začetka globoko prevzel in ustvaril neko magnetično napetost.

Lepa slovenska beseda mu je stekla lahkotno, naravno, se zadržano raznežila v ljubezni do lepega, trajnega:..."**Pozdravljena Slovenija, pozdravljena kot mati...pozdravljena včeraj, danes in jutri!**" Pa se spet vznemirila, razburila zaradi pohotnosti našega časa, ob dvomih in izgubah starih vrednot:..."**Imel si soseda, dal si mu vina, imel si pomoč...tako pa nas počasi jemlje hudič...**". A že je umetnik uporno povzel besedo in nas opogumil..."**Zidam hišo,...zidam jo sam, kakor vem in znam...,da bo streha pred dežjem, zavetje pred mrazom, da bo gnezdo ljubezni**". Da, prav o ljubezni nam je mnogo govoril ta večer: ljubezni do domovine, do sočloveka, intimni ljubezni..."**Ti deliš z menoj vse, kar ljubezen ni, ti si prva mojih ljubezni.**" Ali pa..."**V srcih ljudi živijo ljudje. Da bi bile med njimi vezi.**"

VEZI MED LJUDMI...Kuntnerjeva beseda se je nenadoma ojačala, postala možata, zanosna, ko nas je spomnil na Prešernovo sporočilo:

**"Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak".**

In končno, kot da bi pesnik poletel na Triglav, v imenu Cankarja in Boga, nam je s širokimi gestami, goreče naznanil prelepo novico

**"Veseli ljudje bodo živeli tod, pesem bo njih jezik in njih jezik bo
vriskanje!"**

Mislím, da lahko rečem v imenu vseh prisotnih, da smo bili vsak po svoje globoko ganjeni in hvaležni za ta "košček nebes pod Triglavom", ki nam ga je umetnik rahločutno položil v dušo.

Pisatelj P. Altenberg pravi:"...samo to , kar je v nas samih, lahko vidimo tudi izven nas. Prava umetnost je tam, kjer se začenja prikazovanje duhovnih in dušnih dogajanj. Življenje mora skozi duha in dušo, da postane večje, polnejše, bolj živo. To je umetnost "

Tone Kuntner nam je to brez dvoma dokazal.

Predstavi sta sledila pogovor s pesnikom in aperitiv. Nato pa večerja v restavraciji "de la Mairie" za tiste, ki so to želeli.

Do Toneta Kuntnerja imam osebno še poseben dolg. Že pred več kot dvajsetimi leti so bile njegove pesmi osnovna podlaga za moje slikarstvo. Odmevale so v meni, mi pomagale osvoboditi roko, se počasi spreminjale v barve in dobivale nove oblike. Bilo je prav neko posebno doživetje, ko smo naslednji dan, v manjšem krogu, obiskali arhitekta Michela Decombasa, ki ima več mojih slik iz tistega obdobja. Na nekaterih so še zmeraj vidne besede iz Kuntnerjevih pesmi.

Žarko Petan: AFORIZMI

*V rokah imamo oblast – kaj pa v glavi?
Človeka najlaže prepričaš, če se strinjaš z njim.
Umetnost je ponavljanje tega, česar še nihče ni ustvaril.
Ne delam nič, ampak to delam dobro in pošteno.
Kdor prej pride, ga prej zmeljejo.
S prazno glavo se laže kima.*

V imenu odbora za kulturo se zahvaljujem :

- Društvu slovenskih pisateljev, ki nam je omogočilo to srečanje in podarilo knjige, ki naj bi, po predsednikovih besedah, bile začetek knjižnice našega društva;

- profesorici Tatjani Vučajnk, ki je pripravila otroški spored;
- predsedniku F. Grošlju, ki je Jasni pomagal pri pripravi vabil in je poskrbel za pijačo,- Sonji in Giordanu Montanini, ki sta nam s poklicno spretnostjo pomagala pripraviti sprejem.

Oproščam se za nejasen načrt, ki je nekaterim povzročal težave pri iskanju kraja. Ah...ti računalniki!

Pavla Suermondt-Berne

Pavla nam je tudi priporočila naslednji kratek izbor pesmi Toneta Kuntnerja:

JAZ TE IMENUJEM MATI

Jaz te imenujem mati,
ker sem tvoj sin
in ker imaš mehko srce kakor mati.

Jaz te imenujem mati,
ker imaš solzo za mojo žalost
in smeh za moje veselje.

Jaz te imenujem mati,
ker si moj dom
in ker daješ tolažbo ob hudih urah

Jaz te imenujem mati,
ker imaš kruh za mojo lakoto
in posteljo za mojo bolezen.

Jaz te imenujem mati.-

Kako naj tebe imenujem, domovina?

SLOVENSKI POET

Dalje mi sega na tuje pogled,
bolj ostajam slovenski poet,
ki vsi ti daljni in tuji svetovi
živijo moj svet.

Ko slišim prelepe pesmi peti,
si rečem: to naše pesmi pojo,
ko slišim divje vode šumeti,
si rečem: to naše vode šume,
ko vidim svetle zvezde žareti,
si rečem: to naše zvezde žare,
ko vidim bujna življenje kipeti,
si rečem: to naša življenja kipe...

In vse to gre,
in vse to gre
skozi moje srce.

V HIŠI ŽIVIMO.

V hiši živimo
ljudje.
Ampak to
je le bivanje,
to kar živimo
med stenami hiše,
pri peči,
za mizo,
v postelji...
Življenje je tisto,
kar se godi
v zidu hiše,
v lesu pohištva,
v srcih ljudi.

SADIM DREVO

Sadim drevo
med korenine svoje domovine,

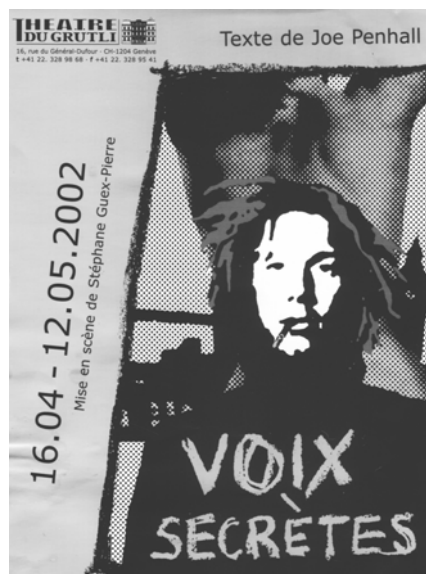
Da ga bo zemlja povezala z njo
v isto usodo.

Da ga bo ista ljubezen pojila,
da ga bo ista lepota krasila,
da ga bo ista plodnost plodila.

Sadim drevo,
da z njim izmerim sebe
in njo.

BORIS MAVER – gledališki igralec

- je spomladi nastopal v ženevskem polivalentnem kulturnem centru GRUTLI v angleški sodobni igri "voix secrètes".

To delo, ki ga je pred nekaj leti napisal mladi dramatik Joe Penhall, je takoj od začetka doživelo v Angliji velik uspeh. Prikazuje nam skupino mladih ljudi, ki so na različne načine povezani med sabo. Zgodba se odvija filmsko v kratkih prizorih in s pomočjo preprostih scenskih efektov – luči, meglica, glasba – doseže intimistične učinke.

Usode se prepletajo okoli bolnega Toma, ki mu je življenje velika muka pa tudi izziv: njegovo stremljenje po velikem in dobrem ovira bolezen (shizofrenija) in v svoje omahovanje potegne tudi dekle, ki si želi boljšega življenja.

Igri, ki je polna socialne kritike – v Angliji je tedaj vladala "železna dama" Margaret Thatcher – doživeto odigra skupina mladih ženevskih igralcev, med katerimi osrednji lik Tom (ki ga upodablja Boris Maver) izstopa kot žrtev usode: kljub vsem naporom mu ostaja normalno življenje nedosegljivo.

Vzporedno s to igro je Boris pripravil razstavo črno-belih fotografij, ki prikazujejo največjo angleško predilnico. Ta tovarna je za časa Thatcherjeve dokončno razpadla, medtem ko je prej dolga desetletja zaposlovala več tisoč delavcev.

Razstavo so spremljajo odlomki iz angleškega tiska in knjig, ki se nanašajo na obdobje in tako zaključujejo sliko, ki si jo obiskovalec ustvari ob obisku igre in razstave, saj ogled fotografij spremlja tudi glasba, ki je nastala na to temo.

A. M.

KJE VSE SMO BILI IN KAJ SMO POČELI

KIPARSKA RAZSTAVA V LJUBLJANI

Naša kiparka Lučka Koščak nas nenehno preseneča s svojo inovativnostjo in povabili na razstavo. Tokratno povabilo je bilo namenjeno vsem, ki smo bili za veliko noč v Ljubljani, saj je Slovenski svetovni kongres v svojih prostorih v centru mesta pripravil njeno samostojno razstavo. V galeriji je bil razstavljen izbor kipov in s pomočjo fotografij, med drugim tudi fotografije Metke Vergnion, tudi druga ključna dela avtoričinega zadnjega obdobja.

Lučka s Tonetom Kuntnerjem na razstavi

Foto Vida Jordan

Lučka je na otvoritveno slovesnost povabila harfistko Valentino Hrobat, ki smo jo imeli priložnost slišati tudi na proslavi v Bernu. Valentina je leta 1996 diplomirala na Visoki šoli za glasbo v Ženevi pri prof. Eisenhofferjevi. Ob rednem delu profesorice niza uspehe na glasbenih odrih. Odličnostno mednarodno priznanje je bila uvrstitev in nastop na 7. Svetovnem kongresu harfistov, kjer je bila edina Slovenka.

Z recitalom na harfi je Lučkina razstava dobila še dodatno dimenzijo in razveselila številne goste, ki smo bili na otvoritvi.

Valentina in Tone Kuntner na Lučkini razstavi

Foto Vida Jordan

UMETNIK ROBERT SUERMONDT

ROBERT SUERMONDT, sin slovenske matere in holandskega očeta, živi in ustvarja v Bruslju slikarstvo, film in instalacije. Vzporedno poučuje na "WILLEM de KOONING ACADEMIE" v Rotterdamu.

V februarju 2002 je PROHELVETIA izdala katalog z barvnimi reprodukcijami njegovih slik. Uvodni tekst jasno opisuje njegovo umetniško delovanje. V njem odmeva kulturna problematika našega časa, izražena na zelo osebni način. Njegove slike so povezane z arhitekturo, naravnimi elementi in neko ritmično muzikalnostjo. Subtilne poteze čopiča se izmenjujejo z močnimi, skoraj brutalnimi gestami. Kot da bi umetnik hotel ustvariti ravnotežje.

Gledalec se pred njegovimi platni nehote sprašuje kje in s katere strani naj začne "brati" slike. Kot da bi umetnika nenadoma presenetil sredi dela; v očeh gledalca ta platna niso nikoli dovršena. In prav v tem je subtilno skrita umetnikova plastična poetika.

V novi publikaciji "ROBERT SUERMONDT", ki je pravkar izšla pri založbi "LA LETTRE volée", 2002 BRUXELLES, pa je jasno prikazana povezanost med njegovim slikarstvom, filmi, fotografijami in instalacijami.

V juniju, na mednarodnem umetniškem sejmu ART 33 BASEL, sta njegova dela predstavljali dve galeriji: GALLERIE RODOLPH JANSEN iz Bruslja in GALLERIE FABIAN & CLAUDE WALTER iz Basla in Züricha.

V naslednji sezoni bodo njegova dela razstavljeni v novi galeriji FABIAN&CLAUDE WALTER v Zürichu.

P. S.-B.

RAZSTAVA ZORANA MUŠIČA

V galeriji Krugier-Ditesheim v starem delu Ženeve je konec leta 2001 razstavljal eden največjih še živečih slovenskih slikarjev Zoran Mušič. Na razstavo nas je opozoril njegov osebni prijatelj g. Gregorc. Avtor je večino svojega življenja preživel v Benetkah in v Parizu a kljub temu meni, da njegovo slikarstvo zajema ves svet. Na vprašanje ali je Slovenec odgovarja, da slikar v današnjem svetu ne more biti samo slovenski, francoski ali italijanski, lahko je samo slikar z ozkim ali širokim horizontom, torej majhen ali velik umetnik. Leta 1995 je razstavljal v *Galeries nationales du Grand palais*, kar je dotlej zaživa uspelo le enemu francoskemu umetniku.

KULTURNI DAN V BERNU

Tudi letos smo vsa slovenska društva pod pokroviteljstvom ambasade praznovala slovenski kulturni dan. Do zadnjega koticika in še čez smo napolnili dvorano Univerze in prisluhnili programu, ki sta ga pripravila in povezovala naša nova profesorica Tatjana Vučajnk in gospod Dušan Pertot. Veseli me, da

se je Tatjana tako aktivno vključila v tukajšnje življenje in da je znala s pomočjo svojih kolegov učiteljev, njihovih učencev in vseh drugih sodelujočih pripraviti zanimi in pester program. Piko na i so postavili, oziroma zapeli, Kamniški koledniki, ki jih je povabila Ambasada.

Žal so takšne prireditve zmeraj predolge, nekaj zaradi čisto nešvicarske zamude, nekaj pa zaradi neskončnih govorov in zahvaljevanj, ki bi jih lahko mirno skrajšali ali pa prenesli v neuradni del programa, ki je dodobra napolnil zgornje prostore in izpraznil mize v nekaj trenutkih. To dokazuje, da so takšne prireditve pomembne za naša društva, saj imamo malo priložnosti za srečanja, pogovore, izmenjavo mnenj.

Na tokratni prireditvi smo se poslovili od našega ambasadorja g. Buserja kot tudi od patra Roberta, ki se z letošnjim letom vračata v Slovenijo.

Ženevski Slovenci smo se udeležili prireditve v precejšnjem številu. V programu je sodelovala Valentina Hrobat in navdušila zbrane z vilinskimi strunami svoje harfe. Vse, ki še niste bili nikoli na tej prireditvi vabim, da se nam naslednje leto pridružite.

Irena

S proslave v Bernu: pianistka Sarah Kuhn, komentator Dušan Pertot in harfistka Valentina Hrobat

Foto Vida Jordan

Še s proslave v Bernu: zaključni govor dr. Buserja in priznanje sodelavkam in sodelavcem

Foto Vida Jordan

ZA PRELISTATI

GLASILO SLOVENSКИH DRUŠTEV NA ŠVEDSKEM "NAŠ GLAS" SE JE POSLOVIL

Po 28-tih letih izhajanja in s svojo 170-to številko se je redakcija poslovila od svojih bralcev. Kot je dosedanja urednica Alja Öfors napisala v Posebni izdaji, se je za to odločila "ko je bila misel še jasna, roka zmožna pisati besedo pa tudi postaviti piko." Ponudila je štafetno palico novi ekipi.

Pred dobrim letom dni sem doživljal isto, čeprav se s svojimi Novicami sploh nisem mogel primerjati z dobro vpeljano, strokovno pisano in lepo tiskano švedsko revijo. Takoj sem občutil, da bom pogrešal njen zgled. Prav tako sem se vpraševal, kako se bo pri nas nadaljevalo. No, dinamična Irena je zgrabila krmilo in prepričan sem, da bo dobro vozila, kljub starim težavam, ki bodo ostale: pomanjkanje sodelavcev in finančnih sredstev. A zadnji dve številki, ki sta izšli pod njenim uredništvom, sta bili tako dobro sprejeti, da je ta moj strah neutemeljen.

V svojem "poslovilnem" članku gospa Alja ugotavlja, da se potreba po pisani besedi pri njih ni zmanjšala, s časom so se le spremenili pogoji. Mladi generaciji, ki je zrasla v tujini in v tujejezičnih šolah je bilo potrebno nuditi tudi besedila v švedščini in to vprašanje bomo morali naskočiti tudi pri nas. Seveda je bistvena razlika med nami in Švedi predvsem v številu: naša ženevska oz. romansko-švicarska skupnost je maloštevilna in s tem možnosti pritegnitve

zadostnega števila sodelavcev bistveno manjša. Pa še po eni strani se razlikujemo od slovenskih izseljencev, ki živijo več tisoč kilometrov stran od domovine: to je geografska razdalja. Iz Ženeve v Ljubljano in nazaj sicer res ni samo kratek skok – za en konec tedna si ga skorajda ne moremo privoščiti. Smo pa tako blizu, da lahko večkrat na leto pohitimo za dopust ali praznike in s tem vzdržujemo neprimerno tesnejši stik s Slovenijo, kot si ga lahko švedski rojaki, še toliko manj pa prekomorski. Vsa oblika družabnega in kulturnega življenja se pri njih suče okoli nekega središča - društva, ki so si ga tekom let ustvarili, ki ga morajo tudi vzdrževati, ker za njih predstavlja podružnico domovine.

V Švici nas je približno toliko kot na Švedskem, toda razdeljeni smo med tri glavna jezikovna področja in to je dodatna ovira za ojačanje kulturne skupnosti, posebno z ozirom na drugo (ali celo tretjo) generacijo.

B. Z.

GLAS AVSTRALIJE, ki se pripravlja na ukinitve tiskane verzije in nadaljevanje dela samo na internetu. Poglejte si njihovo stran, saj bomo tudi mi slej kot prej morali zamenjati vrsto medija: <http://www.glasslovenije.com.au>

Revija ALBERT revija za aktivna zrela leta: www.mkz-lj.si/albert

Naša bralka Vida Jordan nam je predstavila zanimivo revijo Albert, ki izhaja v Ljubljani in je namenjena vsem, ki so aktivni v zrelih letih. V reviji, ki izhaja mesečno, v vsaki številki predstavijo zanimivega Slovenca, v zadnji številki sta to radijska napo-vedovalka Menči Klančar in Ljuba Jenče, umetnica petja in pripovedovanja, raziskovalka in zbirateljica slovenskega ljudskega izročila. Predstavljajo različne teme z medicinskega področja, dotaknejo se duhovnosti, pa knjig, gledaliških predstav, praznikov in običajev, prehrane (ali veste kaj je to čemaž), vas povabijo na izlet ali pa na rekreacijo. Skratka zanimiva revija, ki si zasluži, da jo prelistate. Uredništvo Alberta se je odločilo, da nam pošiljajo reklamni izvod, ki je na voljo pri Ireni Sterckx. Pokličite in poslala vam ga bo.

DRUŠTVO SLOVENSkih PESNIKOV IN PISATELJEV

Pesnik in igralec **Tone KUNTNER** nam je na literarnem večeru izročil darilo, sveženj knjig. In knjige so zato, da se berejo in ne za to, da se na njih nabira prah. Upam, da bodo knjige krožile med nami. Trenutno so pri predsedniku Grošlju, ki vam jih bo posredoval.

BOLJ ZA ŠALO KOT ZA RES

Verjeli ali, ampak Novice se kar berejo. Nekateri so zadovoljni, drugi manj, enim je všeč, da jih omenimo, drugim ni všeč fotografija, spet ene so jezne, ker jih nismo popisali dovolj podrobno, druge dame se jezijo, ker ni njihove slike, a konec koncev, veseli me, da se oglašate in sodelujete.

Neki gospod, ki je šele pred kratkim prišel v Ženevo, je obiskal zdravnika. Poleg zdravstvenih težav sta ugotovila, da ju družijo slovenske korenine. Zdravnik mu je povedal za naše Društvo in mu prinesel Novice. Na veliko presenečenje je v njih prebral zapis o svojem športnem prijatelju, ki pa ga ni videl že dvajset let. Nekaj dni kasneje sta se po naključju srečala v trgovini in lahko si predstavljam, kako je bilo, ko mu je omenil, da je pravzaprav na tekočem o njegovem življenju, saj je o vsem prebral v Novicah,...

7. EVROPSKI MLADINSKI GLASBENI FESTIVAL V ŠVICI 2002

Od 11. do 20. maja 2002 je v Švici potekal 7. evropski mladinski glasbeni festival. Organizatorji so Evropska zveza glasbenih šol, Združenje glasbenih šol v Švici in Društvo mladina in glasba. Festivala so se udeležile skupine vseh glasbenih stilov iz skoraj vseh evropskih držav. Prisotnih je bilo okoli 4500 udeležencev iz 28 držav in 2500 udeležencev iz Švice.

Cilji festivala so prijateljsko srečanje mladih, podpiranje muziciranja v skupinah vseh glasbenih stilov in spodbujanje socialnega čuta.

Komponist Mario Beretta iz Zuricha je za festival skomponiral skladbo "*A Song of Earth*". Približno 650 orkestralnih glasbenikov in pevcev jo je naštudiralo in prvič izvedlo pod vodstvom ruskega dirigenta Andreyja Boreykota. Del skladbe je bil vključen v uradno otvoritev razstave EXPO 02.

Predsedstvo in direkcija festivala sta določili, da naj bi večina nastopajočih pri izvedbi kompozicije bila iz Vzhodne Evrope oz. pretežno iz Slovenije in Hrvaške. V simfoničnem orkestru je igralo 180 glasbenikov iz Slovenije in 20 iz Hrvaške, v skupnem zboru pa 120 pevcev iz Slovenije in 80 Hrvatov. K sodelovanju so povabili glasbene šole iz Krškega, Logatca, Novega mesta, Velenja, Žalca, Kamnika, Maribora, Ljubljane, Samobora, Karlovca. Vodstvo je prevzel prof. Drago Gradišek z Glasbene šole Krško, kjer so potekale tudi vaje. Slovenijo so zastopali še pevski zbor Cantemus iz Kamnika, de Profundis iz Kranja, Viva iz Brežic in Adoramus iz Logatca. Poleg nastopov v okviru Expa 02 so nastopili tudi v Neuchatelu in v Bernu.

Za informacije se zahvaljujem gospodu Milanu Greinerju, OOSM Solothurn-Bern

ŠVICARSKO-SLOVENSKI KLUB V SLOVENIJI

Vam pošilja pozdrave in se zahvaljuje za novice o njihovi ustanovitvi. O njihovem delu me prijazno obvešča gospa Ljudmila Schmid, ki je bila dolgoletna lektorica na bernski Univerzi. Gospa je prevedla eno temeljnih mladinskih leposlovnih del, Martina Krpana, ki ga je napisal Fran Levstik, v nemščino, oz. v bernsko narečje. Knjiga je izšla v Ljubljani in če jo kdo želi prebrati, mi lahko sporoči. Obenem pa nas je spomnila na knjigo še živečega

slovenskega pisatelja Lojzeta KOVAČIČA: BASEL. Knjiga je izšla v slovenščini in nemščini.

Sestanek švicarsko-slovenskega kluba pri Premetovcu. Z desne proti levi: ustanoviteljica ga. magistra Ljudmila Schmid-Šemerl, ga. Ruth Mühlestein, tajnica CH ambasade, v ozadju gostitelj Vlado Ahlin.

Foto Vida Jordan

ZAMENJAVA NA URADU ZA SLOVENCE PO SVETU IN ZAMEJSTVU

Dosedanja direktorica ga. **Magdalena Tovornik** je prevzela novo funkcijo veleposlanice v Parizu, na njeno mesto pa je prišel **dr. Iztok Simoniti**, ki je bil do zdaj državni sekretar na MZZ, pristojen za sosednje države in JV Evropo.

IN PRI NAS

Na novoletne sprejemu na slovenski Misiji smo spoznali novega vodjo tega urada, gospoda ambasadorja **Aljaža GOSNARJA**. Pri izidu prejšnje številke Novic je pričujoča slika, kjer je v družbi urednice Irene, na žalost izpadla.

V Ljubljano se je vrnila tajnica Misije pri ZN **gospa Emilija**. Ker se nismo utegnili posloviti osebno, naj ji prek časopisa zapišemo hvala za prijaznost, gosto-ljubnost in sodelovanje pri naših projektih.

V poletnih mesecih nas zapuščajo tudi g. **Jože Drogenik s soprogo Milojko** in otrokoma ter **družina Petrič**. V letih našega sobivanja so bili stalni gostje naših prireditev, ki so nam jih pomagali tudi sooblikovati. Še posebno g. Jožetu gre

zahvala, da se je prebudil kulturni odbor, kateremu je pomagal pri organizaciji kulturnih prireditev.

Dušanka in Srečo se bosta z veseljem v srcu spominjala let v Ženevi, saj so tudi z našo pomočjo preživeli polno in zanimivo obdobje in sta me osebno prosila, da to zapišem. Spoznali so krasne ljudi in upajo, da jim bo uspelo ohraniti stike in se še kdaj vrniti na obisk. Vsem kličem na svidenje na kakšnem našem pikniku ali pa kavici! Srečno!

MORDA VAS ZANIMA:

SLOVENSKI ALPSKI MARATON

Na naš naslov je prispelo tudi sporočilo Kluba trmastih iz Preddvora na Gorenjskem. V začetku septembra organizirajo **50-kilometerski maraton** po slovenskih gorah in vas vabijo, da se jim pridružite. Lansko leto je sodelovalo kar osem držav, zato bodo veseli, če si ogledate njihovo stran: www.boltez.si/maraton

OSKAR V SLOVENIJO

Letošnja prestižna filmska nagrada za najboljši tujejezični film je romala v roke ustvarjalcem bosanskega filma **NIKOGARŠNJA ZEMLJA** oz. *No mans land*. Film, ki pripoveduje o jugoslovanski vojni, je koprodukcijski. Posnet je bil v celoti v Sloveniji, v njem nastopajo slovenski igralci, slovenski pa so bili tudi scenograf, maskerji in seveda producenti. Film smo si kar nekako prisvojili in se veselili z njimi. Čeprav se je "Amelie" morala obrisati pod nosom za Oskarja, pa je dodobra napolnila tudi slovenske kinematografe in razveseljevala gledalce, ki so po dolgem času odkrili čar francoskega filma, ki do zdaj pri mlajši generaciji ni bil popularen.

TRIČ TRAČ

a) Če so že vsi mediji poročali o njem, potem moramo pa še mi. Najbolj znanega slovenskega psa ni več. Govorim seveda o **Arturju**, premierjevem psu, ki je vsa leta politične kariere svojega gospodarja nastopal v javnosti, celo v predvolilni kampanji.

Kaj politika, **Eurosong** je popolnoma zasenčil vse dogajanje v Sloveniji. Pesem Evrovizije, ki gre v Švici skorajda neopazno mimo, je v Sloveniji prvovrstni medijski dogodek. Izvajalce so z burnimi zapleti izbirali kar dva dneva, razplet pa je bil še hujši, saj so zmagali Sestre. Ne, nisem se zmotila, gre za travestite, prikupno preoblečene v stevardese v nebo vpijočih rdečih barvah, ki so nas spremljali z vseh mogočih reklam, plakatov in oddaj. Žal večine ni zanimala pesem, ki poje o ljubezni, temveč predvsem to, kakšne so spolne preference pevcev oz. pevk. In se je vnela debata, ali smo Slovenci homofobi ali ne, ali smo tolerantni do drugačnih ali ne in tako dalje. Sestre so se zabavale, mediji

služili na njihov račun, Evropa pa je našo pesem uvrstila bolj proti koncu in vse kaže, da naslednje leto ne bomo nastopili na Eurosongu,...

b) Slovenijo je obnorela **nogometna mrzlica** in tik pred odhodom na svetovno prvenstvo je slovenski Unicef imenoval reprezentančnega vratarja Marka Simeunoviča in najboljšega igralca Zlatka Zahoviča za nacionalna ambasadorja Unicefa. Geslo slovenskih navijačev je Kdor ne skače ni Slovinc.

c) Če so v zadnjih letih prevladovale knjige s političnega prizorišča, je letos več zabavnejših tem. **Juan Vasle** je napisal knjigo **FUZZBAL, TANGO IN POLKA**. Vasle se je pred leti preselil v Ljubljano iz Argentine, kamor so prebežali njegovi starši po vojni. Njegov brat Mirko je slovenski izseljeniški novinar, moj seminarski kolega, ki vodi slovenski radio. Pisatelj je sicer operni pevec, solist ljubljanske Opere, pa tudi novinar in nogometni navdušenec. Knjiga pripoveduje resnične zgodbe iz Južne Amerike in Slovenije, o zgodovini brcanja, novinarjih, denarju in ima številne fotografije. Izšla je pri Mladinski knjigi, ki ima spletno trgovino na naslovu www.emka.si

č) **Marlene Ottey**, temnopolta atletinja rojena na Jamajki, je postala nosilka sloven-skega potnega lista. Športnica, ki že nekaj let trenira v Sloveniji, je dvakratna svetovna prvakinja, ima osem medalj z olimpijskih iger in bo že na naslednjem Evropskem prvenstvu v Münchenu tekla za našo zastavo.

d) Pri danski založbi je izšla monografija o Sloveniji: **"Slovenija-evropska dežela"**, ki jo je napisal danski publicist in prevajalec Petersen. Gre za prvo tovrstno knjigo v danskem jeziku, ki je nastala na pobudo veleposlanika RS v Kopenhavnu Andreja Logarja, ki je pred tem služboval v Ženevi. Lansko leto je Slovenijo obiskala danska kraljica Margareta II., kar je vzbudilo zanimanje za našo državo.

e) **Slovinci in frankofonija:** morda je med nami še kdo, ki zasleduje vsakodnevno oddajo na F3 ali TV5: *Questions pour un champion*. To je precej zahtevnejši "kviz" kot ljubljanski *Lepo je biti milijonar*. Medtem ko nastopajo vsak dan kandidati iz Francije, Belgije, romanske Švice, priredijo vsako leto tudi tekmovanje v okviru svetovne frankofonije, saj je na svetu okrog 160 milijonov francosko govorečih prebivalcev. Tako se je pred dnevi končala serija, v kateri so sodelovali kandidati iz 10. držav, in sicer: Libanona, Portugalske, Peruja, Češke, Benina, Danske, Maroka, Cipra, Laosa in – Slovenije.

V prvem krogu so iz vsake države nastopili po štirje kandidati, zmagovalec je nato zastopal svojo državo v finalni tekmi, ki se je odigrala 28. maja na F3 in TV5.

Naši štirje kandidati so odlično zastopali Slovenijo, zmagal pa je Ljubljančan Tim, štirindvajsetletni študent mednarodnih odnosov in se uvrstil v finale, kjer je med osmimi finalisti prišel v zadnji krog. Tam se je spopadel s temnopoltim tekmeccem iz Benina, profesorjem francoščine v deželi, kjer je francoščina uradni jezik. Moral je priznati premoč nasprotnika.

Na finalni tekmi je bil prisoten g. Butros Butros Ghali, nekdanji generalni sekretar ZN, predsednik Svetovnega združenja za frankofonijo. Udeležili so se je seveda tudi diplomatski zastopniki vseh ude-leženih držav, tako ga. ambasadorka Magdalena Tovornikova za Slovenijo, ki jo je voditelj Julien Lepers večkrat predstavil.

Tudi ta nastop je bil dobra reklama za državico, ki doslej ni bila znana po svoji frankofoniji. Pred drugo svetovno vojno je bila francoščina glavni tuj jezik v srednjih šolah, pred nemščino, medtem ko angleščina ni bila v rednem učnem načrtu. Po osvoboditvi je seveda prevladovala ruščina, ki pa jo je kmalu nadomestila angleščina, za francoščino pa dolga leta ni bilo zanimanja. Verjetno smo v francosko govoreči Švici tako maloštevilni prav zaradi takšnega stanja. Tekma za vstop v Evropsko skupnost pa je nujno ponovno dvignila zanimanje, oz. potrebo po znanju francoščine.

B.+V. Z. in I. S.

f) V glasilu društva "**Amitiés franco-slovènes de la Côte d'Azur**", neumorni Rajko Cibic z zadovoljstvom ugotavlja, da so njegove intervencije pri ljubljanski županji glede položaja okrog Napoleonovega spomenika dosegle svoj namen: spomenik, kamor Rajko vsako leto pripelje poln avtobus prijateljev z Azurne obale ni nič več zabarikadiran z množico parkirajočih avtomobilov! Vsa četrta je zdaj pod zelo strogim režimom, zato pa je tam popolnoma brezupno najti prostor za namestitev svoje pločevinice...

g) RODNA GRUDA, REVIJA ZA SLOVENCE PO SVETU

Vsak mesec prinaša zanimive informacije kot tudi obvešča o dogajanjih po slovenskih društvih širom sveta. V februarški številki leta 2002 sem zasledila pogovor novinarja Tomaža Štefeta z **g. Rudijem Merljakom**, ki je do lanske

jeseni opravljal naloge sveto-valca na Veleposlaništvu v Bernu, spominjamo pa se ga tudi kot rednega gosta na naših prireditvah.

Omenjeni članek je preobsežen, da bi ga ponatisnili v Novicah, dovoljujemo pa si povzeti nekaj misli iz razgovora z gospodom Merljakom. Na vprašanje, kako je spremljal dejavnost slovenskih organizacij v Švici, je odgovoril:

" V Švici živi danes samo še nekaj več kot 3000 Slovencev, saj se jih je zadnja leta precej vrnilo v

domovino. Imajo osem društev, od katerih so nekatera precej aktivna, druga pa so že močno opešala. Vsa društva skupaj imajo okrog 530 članov. Delo v društvih sloni na peščici zanesenjakov in bojim se, da bodo društva ugašala eno za drugim, ko se bodo ti utrudili. V večino društev se vključuje le malo razumnikov in mladih ljudi. Glede vključenosti razumnikov je izjema Združenje ženevskih Sovencev, najbolj aktivno in živo pa je v tem času društvo Triglav iz Züricha, ki ga vodi prizadevni Anton Lencel."

O tem, da obstaja veliko skupnih točk in simpatij med Švico in Slovenijo, meni g. Merljak sledeče:

"Tako Slovenci kot Švicarji smo individualisti. Razlika je v tem, da je pri Švicarjih zelo razvita odgovornost za kolektivno dobro. Slovencu zadostuje, da je njegova hiša z vrtom lepo urejena, da so zunaj njegove ograje smetnjaki prevrnjeni, klopi v parku polomljene, kažipotni potrgani, plakati povaljani po tleh, pa ga ne gane dosti. Čuta za skupne zadeve, za skupno dobro je pri nas mnogo premalo. Švicar pa ima občutek odgovornosti tako do svoje kot do kolektivne lastnine. Zato je Švica urejena v najširšem pomenu besede. Zato tudi uspeva kot skupnost. Gospodarstvu Slovenije in Švice nista preveč kompatibilni, menjava blaga in storitev med njima je skromna. Poleg tega postavlja ekonomska politika Slovenije v ospredje krepitev gospodarskih stikov z državami Evropske unije in Jugovzhodne ter Vzhodne Evrope. Med zvezdami na našem gospodarskem horizontu Švice ne boste našli. Informacij, da bi mnoge švicarske občine želele navezati tesnejše stike s slovenskimi, nimam."

Ali bi Slovenci, ki živijo v Švici lahko sodelovali pri poglobljanju gospodarskih stikov med državama:

"To je vprašanje podjetnikov. Slovenskih podjetnikov v Švici pa je razmeroma malo. Nekateri od teh so poskušali vzpostaviti sodelovanje z gospodarstveniki v Sloveniji, vendar se je večina poskusov končala precej neuspešno, saj slovensko gospodarstvo nima velikih ambicij, da bi prodrlo na švicarski trg; tudi zato ne, ker ta trg sodi med najbolj zahtevne in zaprte na svetu. Na švicarskem tržišču sta od slovenskih podjetij s svojo blagovno znamko in z izdelki za široko potrošnjo navzoča le Elan in Gorenje.

Razgovor z novinarjem je g. Merljak zaključil s sledečim:

"Za konec bi dejal še nekaj. Pred dvajsetimi leti, jeseni 1981, sem se ogrel za idejo neodvisne slovenske države. To idejo sem potem skušal širiti v našem prostoru tudi s trditvijo: če si bomo izborili neodvisnost, lahko postane Slovenija v desetih letih druga Švica. V to sem iskreno in neomajno verjel. A življenje se je z mojo vero poigralo. Neodvisnost smo dosegli, Slovenija pa si je izbrala druge zglede in si zadala drugačne načrte. Ni postala druga Švica. Jaz, vernik neodvisne Slovenije, pa sem njeno desetletnico moral pričakati – v Švici."

Prisedil B. Z

Odkod ime " Portorož " ?

Bližajo se poletne počitnice in marsikoga bo zaneslo na slovensko obalo - v Portorož. Le malokdo pa ve, da ima ta kraj dolgo zgodovino. Nedavno so namreč slavili 800-letnico omembe cerkve, ki je bila zgrajena v sklopu bernardinskega samostana. Njena zaščitnica, "Madonna delle Rose" je dala ime kraju in tudi kasnejšemu počitniškemu naselju, ki je nastalo v 19. stoletju. V 15. stoletju so frančiškani zgradili novo cerkev, ki so jo posvetili sv. Bernardu Sienskemu. Samostan je bil leta 1806 ukinjen in cerkev je začela propadati, ker je avstrijska vojska spremenila samostan v trdnjavo za obrambo zaliva. Ob gradnji sedanjega hotelskega kompleksa je bilo vse porušeno, ohranjena sta bila le prezbitერიj cerkve in zvonik - in ime : "Bernardin".

Zdaj so utrdili ostanke cerkve pred nadaljnjim rušenjem, s sanacijo zvonika pa bodo gosti hotela pridobili čudovito razgledno točko.

B. Z.

Pa še to:

Jean-Marc Macherelli (Jordan) se še vedno bori za svoje pravice.

O tragični nesreči, ki je prizadela simpatičnega Vidinega sina Jean-Marca smo poročali v naši 20. številki (marec 1997). Slovenska zavarovalnica je zadevo likvidirala z izplačilom smešno majhne odškodnine, čeprav mu je bila priznana 75-odstotna invalidnost kot posledica nesreče, ki jo je zakrivil slovenski voznik avtomobila.

Razprava na ljubljanskem sodišču bo 4. julija ob 10 uri – soba 6 in upamo, da bosta to pot zmagali pravica in zdrava pamet. Če boste na ta dan v Ljubljani, ste vabljeni na razpravo. Jean-Marc in Vida sta potrebni tudi vaše moralne opore.

ZA NOVE POTNE LISTE NI PREZGODAJ!

Naslov Konzularnega oddelka Veleposlaništva v Bernu je:

Schwanengasse 9, 3011 Berne

Tel. 031/312 44 11 Fax 031/312 44 18

SLOVENIJA GRE NAPREJ – vkljub 1:3

Za začetek poraz po hrabri tekmi proti Španiji. Priznajmo, da je bil nasprotnik težek zalogaj in upajmo, da bo v nadaljevanju bolje. Tukajšnja navijaška ekipa priznava Špancem samo dva gola, tretji pa je bil prigoljufan s pomočjo sodniške ekipe.

Drugi grižljaj – srečanje z Južno Afriko v soboto 8. 6. ste medtem sami gledali, Novice so bile že v tisku...

TUDI TRADICIONALNI PIKNIK BO POTEKAL PO IZIDU TE ŠTEVILKE.

En razlog več, da ji bo morala slediti kmalu še 34. številka... Pripravite gradivo (slike, poročila itd!)

PRIHODNJA PRIREDITEV JE TUDI ŽE NA KOLEDARJU:

**Kulturni večer in novoletna večerja
v soboto, 7.12.**

Ženevske novice izdaja / Editeur:

Združenje ženevskih Slovencev / Association des Slovènes de Genève

Predsednik Franjo Grošelj, Av.de Frontenex 8, CH-1207 Genève

Tel. ++41 22 849 83 83 fax ++41 22 849 83 84

e-mail: asg@wwbiz.ch

Urednica: Irena Sterckx Militarev

Av. de Florissant 37, 1008 Prilly

Tel. ++41 21 625 31 69

e-mail: irena.sterckx@bluewin.ch

Za to številko so prispevali: M. Vergnion, P. Suermond-Berne, A. Maver, V.
Jordan,
L. Schmid-Šemerl, T. Vučanjk, B. Zega,

TEKOČI RAČUN:

UBS Genève, 433156,29-240 (Association des Slovènes de Genève)